

„Kes, minna? — Oh sa heldeke, mul polli ennam sedda mõttetgi, et minna peaksin wee eddespiddi lihha sõma. Kui kõht tühhi, siis tahhan rohto nárrida; ja arwo, kui mõnni suur pühha tulleb, wöttan fallakesse, kui ma sedda wee seest kätte saan!”

Küllamees hallastas mogga hundi waera peale, laštiš tedda lõksust lahti. Hunt tannas, sipes kord sawwaga, läks küllamehhe õue wár-ravast mõda.

„Oih mis loom se on?” — Sigga wäh-herdas pašsa augus, pááw paistiš sojaste wee peale.

Hunt hakkas kohhe sea kõrrist pinni, hakkas sedda weddama.

Küllames joofsiš járrele: „Kurjateggija, mis sa teed seal! Eks sa töötanud lihha árra? Mis sa mo sigga kišud?”

Hunt wašto: „Egga se sigga posle! Se on jo falla. Minna mótsin jo wee seest pinni, siis on ta fa weeloom. Ja pealegi on

mul tanna weel suur pühha, et ma lõksust ollen peašnud. Nüüd on tarvis falla súa.

Arra usso furja meest,
kui ta håddas lubbab suł:
wagga tuikenne eest,
taggart pártis furri kül.

6. Tark hunt.

Hunt terretas walget mårta, küssis. „Kas teie wahhest tahhate omma warfa minnule árramúa?”

Mårta ütles: „Külast, hea melega. Ta on mulle wuidogi tülikś, et ta ei tahha paigal seisata!”

Hunt küssis: „Kas warfa hind peaks ka suur ollema?”

Hobbone ütles: Se on keik ülespanud mo parrema taggomisse jalla alla. Sep panni märgid üles raua sisse, siis se ei kou mo